

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Venclové, Ph. D. a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **Ing. B. O.**
zastoupen advokátem Mgr. Filipem Němcem
se sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti: **CETIN, a. s., IČ 04084063**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha9

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2023,
č. j. KrÚ-69670/2023/91/OMSŘI/Fr

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci:

1. Žalobce se včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko, stavebního úřadu, ze dne 25. 4. 2023, č.j. HL 20244/2023/SÚ, kterým byl podle § 94p odst. 1 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon, v tehdy platném znění) schválen stavební záměr uskutečnění stavby „*Rodinný dům, ulice A., H.*“ na pozemcích parc. č. X (ostatní plocha), Y (trvalý travní porost), Z (orná půda), R (trvalý travní porost), V (trvalý travní porost), W (ostatní plocha) a Q (ostatní plocha) v kat. území H. a stanoveny podmínky pro umístění a provedení stavby. Jedná se o nepodsklepenou, přízemní stavbu s nevyužitým podkrovím, obdélníkového půdorysu s rozměry 10 m x 7 m, se sklonem střechy 32 stupňů a výškou hřebene 5,385 m od úrovně čisté podlahy. Žalobce je vlastníkem dvoupodlažního sousedního rodinného domu čp. M na pozemku parc. č. st. N v k. ú. H. Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 7. 2022 č. j. KrÚ-58425/2022/66/OMSŘI/Fr bylo potvrzeno rozhodnutí o povolení výjimky z odstupových vzdáleností na 6,136 m mezi předmětnou stavbou a rodinným domem žalobce (rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko ze dne 27. 4. 2022, č. j. HL 20209/2022/SÚ), a to z důvodu kabelového vedení na pozemku. Jak je uvedeno v posledně zmíněném rozhodnutí žalovaného o udělení výjimky: „...*obě stavby nejsou souběžné (fasády nejsou rovnoběžné) a nejmenší odstupová vzdálenost (západní rohy objektů) je 6,135 m mezi východním rohy objektů je však vzdálenost téměř 9 m. Mezi oběma fasádami tedy převažuje vzdálenost, kterou jsou splněny vyhláškou stanovené parametry odstupů mezi rodinnými domy, v jejichž stěně se nachází okno obytné místnosti (je splněno 7,5 m z 10 m celkové délky stěny předmětné stavby a splněn není v délce 2,5 m).*“

Žaloba a vyjádření k žalobě:

2. Žalobce napadl žalované rozhodnutí z důvodu *nesprávného výkladu právních norem, nesprávných skutkových zjištění, nedostatečného vykazání důvodů rozhodnutí a opomenutí některých významných odvolacích argumentů, jakož i neprovedení pro zjištění skutkového stavu věci významných důkazních návrhů*. V konkrétní rovině pak uplatnil následující žalobní body.
3. Žalobce předně namítá, že se žalovaný řádně nezabýval otázkou zajištění požární bezpečnosti, odkázal se na zprávu Ing. I. V., aniž by její výstup podrobil jakékoli kritické analýze. Poukázal na užívání pojmu „*troskový stín*“ v odborné literatuře a dále namítá, že došlo pouze k *procesně nepřilíš významnému vyjádření*, když bylo namísto zadat znalecký posudek. Žalobce přitom sám uvádí, že: „*Tato námitka nebyla žalobcem v odvolání tematizována, přesto lze přitakat účastníkům, kteří ji vznesli, a nesusouhlasit se způsobem, jakým se žalovaný k jejich námitce vztáhl.*“

4. Dále žalobce namítal, že se žalovaný dostatečně nezabýval otázkou zachování dostatku světla, tedy osluněním a osvětlením, tedy činiteli denního osvětlení, neboť se měl zabývat nikoliv pouze geometrickými údaji v souvislosti s překážkou tvořící možné zastínění, ale rovněž dalšími faktory jako je hustota materiálu, barva a okolní překážky, které interagují s imisní překážkou, tedy činitelem denního osvětlení v komplexním smyslu, nadto žalovaný ve svém rozhodnutí ani dostatečně neprobral normami stanovené limity, o které své rozhodnutí opřel, tedy dle žalobce s konkrétními hodnotami naložil velmi vážným způsobem (okna obytného domu žalobce směrem k předmětné stavbě jsou umístěna severovýchodně, výška stavby v místě okapu střešní konstrukce je 2,8 m, celková výška stavby je 5,3 m při sklonu střechy 38 stupňů). Žalobce připomněl, že dle judikatury Nejvyššího soudu (sp. zn. 22 Cdo 3859/2017) je ve výjimečných případech třeba i na podlimitní imisní původce nahlížet optikou „vyššího standardu ochrany“.
5. Dále žalobce namítal, že realizací předmětné stavby dojde ke snížení tržní hodnoty nemovitosti, když za nedostatečnou považuje reakci žalovaného, že již územním plánem může dojít ke snížení tržní hodnoty nemovitosti. Dle žalobce je žalované rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné.
6. Žalobce rovněž sporoval řádné posouzení vlivu imisí v žalovaném rozhodnutí. Uvedl, že se žalovaný zabýval pouze možnou imisí hluku z tepelného čerpadla, kdy popsal technická data bez odkazu na jejich zdroj. Nesouhlasil s porovnáním domu žalobce a předmětné stavby a zdůraznil povinnost objektivního přezkoumání námitek účastníků správním orgánem jako nezávislou institucí.
7. Žalobce konečně uplatnil námitku proti udělení výjimky z umístění stavby, resp. ze zachování předepsaných odstupových vzdáleností ve smyslu § 25 odst. 2 vyhl. č. 501/2006 Sb., která byla povolena tak, že vzdálenost navrhované stavby od stávající stavby žalobce na pozemku parc. č. st. T v k. ú. H. nebude požadovaných 7 m, ale bude 6,136 m. Žalobce namítá nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí v této části, přičemž směřuje proti posouzení, že realizace přeložky, která byla důvodem udělení výjimky z odstupové vzdálenosti, by byla *finančně a časově náročná*.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě [jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky,¹ teprve až v druhé řadě - a pouze tehdy, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné - případně může reagovat i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020 – 41, bod 9)] setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou

¹ Jak mnohokrát uvedl Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Ads 435/2019 – 34, bod 10, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018 – 31, bod 34, ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/2019 – 49, bod 15, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 – 56, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 174/2015 – 45), „je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů“ a „správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací“.

napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že žalobce nekonkretizoval, jakým způsobem bude ohrožen při užívání své nemovitosti, a jakým konkrétním způsobem bude negativně ovlivněno užívání jeho stavby vlivem stavby rodinného domu na sousedním pozemku. Zpochybnil správnost posouzení požárního bezpečnosti, aniž by pro svá tvrzení předložil jakýkoli důkaz. Rovněž namítal nedostatečnost posouzení činitele denního osvětlení s nepřesvědčivým závěrem, když žalovaný poměrně podrobně popsal vzájemné plošné i výškové uspořádání stavby vzhledem ke stávající stavbě žalobce v souvislosti se světovými stranami.

9. Osoba zúčastněná na řízení se k věci samé nevyjádřila.

Posouzení věci soudem:

10. Soud přezkoumal žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

11. Předně soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68)]. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobitelné změnit výrok jeho rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. nález ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Jiný postup by ohrožoval funkčnost orgánů veřejné moci, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (k tomu srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 – 43, bod 21). Z výše uvedených důvodů proto např. soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 – 48, bod 35, popř. rozsudky téhož soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 As 140/2019 – 93, bod 41, a ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 267/2019 – 106, bod 66). Implicitně lze samozřejmě vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp.

zn. III. ÚS 35/19, bod 62, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Ads 225/2016 – 61, body 42 a 44, a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 5 Ads 213/2018 – 25, bod 18).

12. Současně platí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené, a proto bude soud tam, kde se se závěry správních orgánů shodne, na tyto odkazovat, event. je stručně shrne. Soud přitom není povinen hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88), resp. soud není povinen vše znovu převyprávět „vlastními slovy“ (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20).
13. Konečně je vhodné ve vztahu k samotnému soudnímu přezkumu dodat i to, že pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není ani Evropským soudem pro lidská práva (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 – Fazio Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke zvláštnostem řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47).
14. Dále považuje krajský soud za vhodné shrnout právní úpravu dopadající na společné územní a stavební řízení dle stavebního zákona (v tehdy platném znění). Dle § 94o, § 94p stavebního zákona vydá stavební úřad rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení na základě provedeného společného řízení za podmínky, že stavebník připojí společnou dokumentaci, která musí splňovat požadavky na dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí a požadavky na projektovou dokumentaci pro vydání stavebního povolení. Na základě těchto ustanovení je stavebník povinen zejména předložit doklad prokazující vlastnická práva, souhlasná závazná stanoviska dle zvláštních předpisů, úplnou projektovou dokumentaci a další zákonem stanovené náležitosti. Takto předložené podklady přezkoumá příslušný stavební úřad dle stavebního zákona. V tomto řízení bude účastníkem dle § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním záměru přímo dotčeno. Takovému účastníku přiznává stavební zákon práva k hájení svých zájmů, zejména má účastník řízení právo vznášet v řízení námitky vůči podkladům stavebního řízení. S takovými námitkami se musí stavební úřad ve svém rozhodnutí náležitě vypořádat. Pokud však dojde stavební úřad k závěru, že žádost splňuje veškeré zákonné náležitosti, dojde k vydání společného rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení.

15. Nyní k jednotlivým žalobním bodům. Soud předně uvádí, že není úkolem soudu reagovat na ryze obecné námitky žalobce, jak jsou uvedeny v úvodu žaloby, nýbrž je namístě vyjádřit se ke konkretizovaným žalobním bodům, což následně činí. Stejně tak soud již na tomto místě uvádí, že rozhodnutí žalovaného považuje za plně přezkoumatelné, je seznatelné jaké závěry žalovaný učinil a na základě jakých úvah, o čemž svědčí i ta skutečnost, že žalobce vymezil žalobní body proti konkrétním závěrům žalovaného.
16. K namítanému hodnocení požárně nebezpečného prostoru a požadavku na zpracování znaleckého posudku soud ve shodě s žalovaným uvádí, že posouzení požární bezpečnosti bylo vyhotoveno odborně způsobilou osobou, která má autorizaci pro oblast požární bezpečnost staveb, přičemž požárně bezpečnostní řešení předmětné stavby bylo předloženo jako součást projektové dokumentace žadatele, tedy v souladu s § 94l odst. 1 písm. e) stavebního zákona (stavebník předkládá dokumentaci pro vydání společného povolení, která obsahuje průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, situační výkresy, dokumentaci objektů a technických a technologických zařízení a dokladovou část). Mimo to, žalobce sám připustil, že sám otázku požárně bezpečnostního řešení v odvolání nijak netematizoval, tudíž nelze nyní jeho žalobní námitku o nutnosti vyžádat znalecký posudek posoudit jako důvodnou, neboť se jedná o procesní postup žalovaného, nikoliv o otázku právního posouzení (v obecné rovině správního řízení § 82 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu). Pokud jde o část námitky vztahující se k právnímu posouzení požárně bezpečnostního řešení předmětné stavby, pak lze toliko uvést, že konkrétní řešení v souladu s platnou právní úpravou bylo předloženo a žalobce sám v žalobě konkrétní námitky nevznsl. Ostatně pokud se dovolával znaleckého posudku, nic mu nebránilo, aby jej sám předložil (obdobně vyznívá i judikatura, na kterou sám žalobce odkazuje – rozhodnutí Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 CO 258/2005). Pokud tak neučinil, nemůže mít důvodně za to, že jeho obecný nesouhlas může být důvodem zadání znaleckého posudku. Tato námitka proto není důvodná.
17. K námitce směřující proti zhodnocení zachování dostatečného oslunění a osvětlení soud uvádí následující. Žalobce podrobil vyhodnocení činitelů denního osvětlení kritice, aniž by však sám předložil jakýkoliv důkaz o tom, že předmětná stavba bude nad míru přiměřenou poměrům narušovat jeho kvalitu prostředí. Žalobce přitom v tomto ohledu tíží nejen břemeno tvrzení, ale rovněž břemeno důkazní. Bylo na žalobci, aby předložil relevantní studii nebo jiný relevantní důkaz, který zpochybní závěry žalovaného opřené o konkrétní hodnoty stavby a o normované limity. Nic takového však žalobce neučinil. Naproti tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 7, 8) konkrétně uvedl, že postupoval podle § 12 odst. 4 vyhl. č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby: *Zastínění stávajících obytných místností novými stavbami nebo jejich novými částmi se posuzuje podle činitele denní osvětlenosti roviny zasklení oken. Zastínění stávajících vnitřních prostorů se považuje za vyhovující, jsou-li dodrženy normové hodnoty. Zastínění nově navrhovaných obytných místností se posuzuje podle činitele denní osvětlenosti na srovnávací rovině uvnitř těchto místností v souladu s normovými hodnotami. Zastínění stávajících i nových bytů se kromě výše uvedeného posuzuje podle oslunění v souladu s normovými*

hodnotami. Pro posouzení oslunění pak postupoval podle § 13 uvedené vyhlášky: (1) Prosluněny musí být všechny byty a ty pobytové místnosti, které to svým charakterem a způsobem využití vyžadují. Přitom musí být zajištěna zraková pohoda a ochrana před osluněním, zejména v pobytových místnostech určených pro zrakově náročné činnosti. (2) Byt je prosluněn, je-li součet podlahových ploch jeho prosluněných obytných místností roven nejméně jedné třetině součtu podlahových ploch všech jeho obytných místností. Při posuzování proslunění se vychází z normových hodnot. (3) U samostatně stojících rodinných domů, dvojdomů a koncových řadových domů má být součet podlahových ploch prosluněných obytných místností roven nejméně jedné polovině součtu podlahových ploch všech obytných místností bytu.

18. S ohledem na směr oken žalobcova rodinného domu k předmětné stavbě, kdy okna žalobce jsou severovýchodně od předmětné stavby, mezi kterými je rovinatý terén a stejně tak s ohledem na výšku předmětné jednopodlažní stavby 5,8 m, o zastavěné ploše 70 m², když dům žalobce je naproti tomu dvoupodlažní o zastavěné ploše 134 m², skutečně reálně v důsledku dopadu slunečního svitu nemůže dojít ke zhoršení oslunění obytných místností žalobcova rodinného domu. Za takovéto nijak mimořádné situace z hlediska zastínění a oslunění v důsledku realizace předmětné stavby nebylo namístě zabývat se dalšími specifickými faktory, které žalobce zmiňoval (hustota materiálu, barva a okolní překážky, které interagují s imisní překážkou), ani se nejednalo o mimořádnou situaci vyžadující nadstandardní ochranu proti podlimitním původcům imisí. Dále platí, že nikdo nemůže požadovat zakonzervování stavu osvětlení a oslunění, což má svůj původ v rovné ochraně vlastnického práva (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). A dále platí, že při posuzování vlivu stavby na stavby okolní platí zásada, že obytné místnosti, které normovým hodnotám vyhovují před realizací, musí těmto hodnotám vyhovovat i po realizaci stavby a v obytných místnostech, které již před realizací stavby normovým hodnotám nevyhovují, se nemá po realizaci navrhované stavby tento stav zhoršit. (Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2011, čj. 10 A 138/2010-101).

19. Soud zdůrazňuje, že žalobce přitom v reakci na argumentaci žalovaného nepředložil v žalobě konkrétní relevantní konkurující argumentaci zpochybňující správnost závěrů žalovaného, byť je setrvale judikováno, že za žalobní (či kasační) námitku nelze „rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů“ správních orgánů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017 - 43, bod 50).² Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahuje dostatečně konkrétní názorovou

² Dále platí, že uvedení konkrétních žalobních námitek [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] nelze nahradit opakováním námitek uplatněných v opravném prostředku či snad pouhým odkazem na takové podání, a to proto, že námitky obsažené v opravném prostředku směřovaly proti jinému rozhodnutí, než které je předmětem přezkumu soudem [k tomu srov. shodně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73, a ze dne 9. 7. 2019, č. j. 7 Afs 161/2018 - 28, bod 13;

oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů žalovaného, nebude soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již žalovaný přesvědčivě vyslovil (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88). K tomu lze ještě doplnit, že není povinností správního orgánu pořizovat studii denního osvětlení a oslunění týkající se vlivu navrhované stavby na okolní objekty, jestliže z okolností případu, jak je tomu právě v této věci (s ohledem na světové strany umístění předmětné stavby, rovinatý terén mezi stavbami a výšku předmětné stavby), je zřejmé, že by takové procení postupy nemohly vnést nic významného do zjištěného skutkového stavu. S ohledem na uvedené tak realizací stavby nedojde ani ke zhoršení kvality prostředí žalobce nad míru přiměřenou místním poměrům. To ostatně žalobce sám ani netvrdil. S ohledem na uvedené není uplatněná žalobní námitka způsobila zpochybnit správnost posouzení žalovaného ve vztahu k osvětlení a oslunění, přičemž soud jeho závěr v uvedeném směru považuje za dostatečně odůvodněný.

20. K námitce směřující proti vyhodnocení tvrzeného snížení tržní ceny nemovitosti soud uvádí, že dle jeho názoru je rozhodnutí i v této části plně přezkoumatelné, neboť je zjevné, o co žalovaný svůj závěr opřel. Tedy je zjevné, že dle žalovaného způsobuje případné tvrzené snížení hodnoty nemovitosti v důsledku realizace výstavby v jejím sousedství už ta skutečnost, že tato možnost zastavění sousedního pozemku je obsažena v územním plánu. K tomu soud uvádí, že tento závěr je zcela logický, neboť právě územní plán jako součást územně plánovací dokumentace určuje budoucí podobu dané lokality z hlediska její zastavitelnosti. Pokud žalobce nebyl srozuměn s podmínkami zastavitelnosti sousedního pozemku, měl možnost využít procesní postupy, které se mu nabízely v procesu schvalování územního plánu. (viz rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2010, č. j. 7 As 13/2010 – 145). Za dané situace je přitom třeba opět poukázat na rovnost ochrany vlastnického práva (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), přičemž nikdo nemá právo bránit vlastníkově sousedního pozemku v zástavbě, je-li stavební záměr v souladu s územně plánovací dokumentací. Tedy ani tato žalobní námitka není důvodná.
21. K námitkám, které sám žalobce označuje jako námitky směřující proti posouzení imisí, krajský soud uvádí, že uplatněné námitky žalobce jsou obecného charakteru, bez potřebné konkretizace a opět bez toho, aby žalobce předložil podloženou názorovou oponenturu k závěru žalovaného. Proto se jimi soud ani nemůže zabývat, není povinen, ale ani oprávněn za žalobce domýšlet argumentační alternativy.
22. Konkrétní byl žalobce toliko ve vztahu k posouzení hlučnosti tepelného čerpadla, kde žalovanému vytýkal absenci zdroje, ze kterého čerpal technické údaje. K této konkrétní námitce soud uvádí, že se jedná o námitky směřující do dodržení hygienických limitů. Žalovaný přitom v žalobou napadeném rozhodnutí (str. 8, 9) uvedl, že tepelné

tyto závěry Nejvyššího správního soudu obstály i v testu ústavnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07)].

čerpadlo bude umístěno na východní straně fasády domu směrem do ulice. Ohledně dodržení limitů odkázal na závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Pardubického kraje ze dne 25. 11. 2021, přičemž minimální vzdálenost domu od tepelného čerpadla vzduch – voda (AC heating Convert AW9) je 10 m a *dle technických podmínek dodavatele* bude ve vzdálenosti 6 m hladina akustického tlaku 39, 8 dB, bude tak splněn limit jak pro denní (50 dB), tak i noční (40 dB) dobu. Uvedené zdůvodnění považuje soud za dostatečně konkrétní, přičemž z něj vyplývá dodržení stanovených denních a nočních limitů. Ostatně, jak uvedeno shora, žalobce nenamítal porušení limitů, namítal toliko, že žalovaný neuvedl zdroj, ze kterého při posouzení čerpal. Žalovaný však odkázal na závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Pardubického kraje, tudíž je jeho rozhodnutí i v této části odůvodnění plně přezkoumatelné. Pokud jde o hodnoty, které bude čerpadlo dosahovat, pak uvedl, že vycházel z podkladů od dodavatele, což je rovněž dostatečná konkretizace. To, že žalovaný čerpál od dodavatele potvrdil i ve vyjádření k žalobě, když uvedl odkaz na veřejně přístupný internetový zdroj (www.ac-healing.cz).

23. Ostatní imise, k nimž se žalobce v žalobě konkrétně nevymezil spadají do kategorie *zachování kvality prostředí* ve smyslu § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhl. č. 501/2006 Sb.“): *Vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií*¹⁹⁾, *požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí*. Jen pro úplnost lze uvést, že pojem *pohoda bydlení*, který předcházel pojmu *kvalita prostředí* byl vymezen Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, 850/2006 Sb. NSS, který byl použit v ustanovení § 8 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. NSS uvedl, že „...*lze pohodou bydlení rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech...*“ s tím, že „...*správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.*“ Současně NSS zdůraznil, že „...*požadavky na pohodu bydlení nelze absolutizovat a že určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastních okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Ostatně i normy soukromoprávní operují v právu imisí s pojmem zatížení nad míru přiměřenou poměrům (§ 127 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů).*“

24. Soudní judikaturou je přitom akceptováno, že oba pojmy se obsahově překrývají (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 2011, č. j. 15 Ca 154/2009-42: „kvalita prostředí“ obsahově naplňuje kritéria dříve používaného pojmu „pohoda bydlení“, a je tedy možné stávající judikaturu vztahující se k pojmu „pohoda bydlení“ plně aplikovat i na pojem „kvalita prostředí“. K posouzení imisí, které mohou vznikat budoucím užíváním předmětné stavby lze ještě uvést, že ke střetu veřejnoprávní a soukromoprávní ochrany subjektivních práv ve stavebním řízení a při užívání staveb se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 37/2015 – 46. Především poukázal na nutnost rozlišovat mezi poměry v území, které jsou předmětem posuzování a rozhodování správních orgánů při výkonu veřejné správy, a mezi spory (zásahy) povahy soukromoprávní. Veřejnoprávní ochrana je sice mj. poskytována preventivně pro futuro z důvodu ochrany sousedících osob a předcházení možným sporům budoucím, které lze předvídat již ve fázi rozhodování o umístění a povolení stavby (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1889/97, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2929/99, č. C 794, sv. 11 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu). Ovšem v případě potenciálního budoucího zásahu, který je nahodilý, málo pravděpodobný, anebo který přesahuje rozumné nároky na řízení podle stavebního zákona, již poskytuje ochranu soukromoprávní žaloba. Podstatné při posuzování stavebním úřadem je, že stavebně právní předpisy, resp. regulativy územního plánu, nebudou stavbou porušeny (rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2017, č. j. 2 As 155/2017 – 65, bod 34, 35). Tedy s ohledem na uvedené soud uzavřel, že ani námitky obsažené v tomto okruhu žalobních námitek nemohou obstát, a to z části pro jejich obecnost a z části ve vztahu k hlučnosti tepelného čerpadla pro jejich nedůvodnost.
25. Pokud jde o námitku nesplnění podmínek pro udělení výjimky z odstupových vzdáleností, pak je třeba uvést, že již z formulace žalobní námitky je přitom zřejmé, že žalobce seznal z odůvodnění rozhodnutí, že důvodem povolení výjimky byla existence kabelového vedení (NN společnosti ČEZ Distribuce, a.s.), přičemž žalovaný uznal, že přeložení kabelového vedení by bylo finančně a časově náročné tak, že takový postup na žadateli nelze s ohledem na následky vyvolané povolením výjimky spravedlivě požadovat. Ohledně udělení výjimky přitom bylo vydáno samostatné rozhodnutí, jak uvedeno shora, a na základě odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí potvrzeno druhostupňovým rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 7. 2024, č. j. KrÚ – 58425/2022/66/OMSŘI/Fr. Soud má za to, že posledně uvedené rozhodnutí žalovaného obsahuje dostatečné odůvodnění udělení výjimky, žalovaný proto na něj mohl ve svém rozhodnutí, které je napadeno žalobou plně odkázat, přičemž věc znovu objasnil (str. 9,10). Žalobce v podstatě pouze napadá obratnost zvolené formulace v žalovaném rozhodnutí, avšak nijak nesporně zjištěné okolnosti věci, tedy že by přeložení kabelů bylo časově a finančně náročné. To vše za situace, kdy odstupová vzdálenost není dodržena pouze po délce 2, 5 m, jak uvedeno shora.
26. Jestliže žalovaný uvedl, že o realizaci přeložky by musel požádat stavebník na základě smluvního vztahu s jiným vlastníkem, a ten tak neučinil, pak se jedná pouze o konstatování, popis skutkového stavu věci. Dále správně žalovaný zhodnotil, že existence kabelového vedení je překážkou pro umístění stavby, proti čemuž žalobce nic nenamítal. Žalovaný

správně poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle jehož závěrů není podmínku udělení výjimky toliko situace, kdy stavební záměr nelze na pozemek umístit jinak (rozsudek NSS dne 29. 8. 2010, č. j. 5 As 190/2019-43). Tedy i existence kabelového vedení, které je možné přeložit, resp. není to vyloučeno, může být důvodem vydání rozhodnutí o výjimce z odstupových vzdáleností ve smyslu § 25 odst. 2 vyhl. č. 501/2006 Sb. K tomu lze doplnit, že s ohledem na orientaci rodinného domu žalobce (jižně od předmětné stavby), s ohledem na nesouběžnost obou staveb, jak popsáno v úvodu tohoto rozsudku, a s ohledem na výšku předmětné stavby nebude povolení výjimky zasahovat do jeho práv nad přípustnou míru (viz rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2005, č. j. 4 As 33/2003 – 106). Z uvedeného důvodu ani tato vznesená žalobní námitka nemá vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.

Závěr a náklady řízení:

27. Soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rámci žalobců uplatněných žalobních bodů, se základními žalobními body se vypořádal, na základě výše uvedeného uzavřel, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšní žalobci neměli právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost, z níž by jí vznikly náklady soudního řízení, přičemž není povinnost soudu v takovém případě o neuplatněných nákladech řízení výslovně rozhodovat (60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 21. května 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph. D. v. r.
předsedkyně senátu